

Harold a Maud

Středeční premiéra Harolda a Maud v největší posluchárně Fakulty informatiky MU byla bez nadsázky strhující. Režie dokázala do nedivadelního prostoru navíc vtěsnat i šestičlennou hudební skupinu, která obstarávala nejenom mezihry během přestavby jednotlivých scén, ale zapojila se i do vlastního představení, neúčinněji snad ve scéně pohřbu. Její trumpetista v inscenaci regulérně odehrál rovněž herecký part a v tandemu s dalším policistou vycizelovali komické etudy odměňované spontánním potleskem diváků.

Co se týče živé hudby, vypíchnul bych zejména dva kontrastní kytaristy, jednoho tzv. klasického a druhého naopak zběhlého v jazzové improvizaci. Polyinstrumentalista "krteček" střídal klávesy, klarinet a housle, přičemž obstojně "umí" i kytaru a další nástroje. Královnou zmiňované hudební skupiny byla bezesporu studentka informatiky a současně i konzervatoře, hrající na fagot. Na první pohled zdánlivě nesourodé uskupení ale fungovalo báječně a oceňuji, že si svoje party pečlivě rozepsali do not, aby to opravdu sedělo do scénáře.

Herecké výkony dam byly na studentské divadlo a prvoherce strhující, zejména party Maud a Haroldovy matky vyrazily divákům dech. Role psychiatra protřele balancovala na hranici provokativní teatrálnosti, zatímco titulní role Harolda dojímal divačky směsicí bezelstné naivnosti kombinované s rafinovanými sebevraždami. Nečekaný konec režie zalomila až na samou hranici kýče, korunovanou andělem smrti již zcela mimo původní scénář.

Je zřejmé, že režie programově vyšla vstříc divadelně nezkušeným divákům autisticky zanořeným do světa jedniček a nul: neznajíce kódu divadla, čuměli s hubama otevřenými a jen omámeně tleskali jednotlivým vypointovaným scénám. Temporytmus představení mohl být svižnější, jenže to by se muselo zkoušet o další semestr navíc. Dvě víkendové zkoušky na to "navíc" zjevně nestačily.

Světla šlapala na jedničku, uvědomili jsme si to ve scéně s přepínáním do tří bodů scény během dialogu matky, faráře a doktora. Velmi bych pochválil inspicí a přestavbu scén. Neméně velmi bych pochválil sekci kostýmů a líčení (pan děkan si po generálce fotografoval sadu štětců na líčení, která byla sama o sobě impozantní). Nad rekvizitami se taky tajil dech, co všechno dokázali sehnat!

Největší poklonu ale skládám režii této divadelní inscenace. Ta dokázala ústrojně vybalancovat a obmyslně prezentovat materiál zdánlivě nesourodý a předložit jej divákům s nepopíratelnou noblesou. Dvě hodiny mimořádného divadla.

Vlastně PROFIDIVADLA, které již roky soustavně proráží hranice pomyslného amatérismu očekávaných študáckých srandiček. Nyní ovšem trnu hrůzou, zda se podaří originálnost zmiňované inscenace přenést do středeční reprízy a derniéry v Univerzitním kině SCALA.